

LA CAMPANA DE GRACIA

Els pràctics

—Que ve el Papa, em menjo un pollastre. Ve la dictadura, un altre pollastre. Ve la República, un altre pollastre. Ve l'Estatut, un altre pollastre. Jo sempre amb els que manen.

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Telef. 18692

SETMANARI POLITIC

FREU: 15 ENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. . . 1'50 ptes
cada trimestre. } Estranger . . . 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

INTENCIONS

PARLAMENTARISME

Tothom o gairebé tothom ha comentat el discurs de Lerroux. Jo no vull ésser una excepció, i aquestes Intencions d'ara em serviran per a fer un comentari de comentaris.

Veritablement, el Congrés de la República, vist a distància, a través de les informacions periodístiques, fa un efecte un xic còmic. Els diputats es tiren els plats al cap a cada sessió, però ho fan amb molt respecte i tractant-se de senyoria, com en els millors temps de la monarquia. Tots teoritzen, tots pateixen un empatx de protocol i expedient-teig. Tots, o gairebé tots, tenen por de les paraules fortes. Tots, o gairebé tots, tenen por de convertir el Parlament en una Convenció. Dies enrera llegia en un llibre—no recordo si era La Revolució Espanyola, de Joaquim Maurín, o España, República de trabajadoras, d'Ilja Eremburg—que els parlamentaris de la República jugaven a la Convenció.

Si aquesta era la seva intenció, no ho sembla pas. Què més haurien volgut, que fer d'un Parlament gris i burgès una Convenció! Una Convenció que no hagués deixat escapar Alfons XIII; que no hagués deixat escapar Martínez Anido, Cierro, el marquès de Hoyos; que hagués sabut castigar el general Berenguer, el general Mola, Galo Ponte, tots els altres col·laboradors culpables de la monarquia.

Ara no hi ha res a fer. Ara es fa el procés a l'ex-rei quan ja és fora i es gasta tranquil·lament els diners robats a Espanya. Romanones, que serví de mitger—i, per tant, de còmplice—per tal que el deixessin escapar, fa la seva defensa. La Cambra, l'acusació i la defensa, es porten molt correctament. I l'ex-rei, com a càstig perquè fou dolent, és declarat fora de la llei.

Un diputat, un bon dia, s'aixeca i diu que al Parlament no s'hi ha de fer el senglar ni el tenor. Ho diu, però, en una magnífica ària de tenor que tothom—a pesar de la bufetada que representa—aplaudeix amb entusiasme.

I els diputats fan del Parlament una mena de Teatre de l'Òpera. I segueixen, incorregiblement, cantant àries de tenor. A cada ària el Parlament s'emociona. Alguns diputats són tan sensibles, que, amb l'emoció, ploren i tot. S'abracen, es feliciten, fan grans escarafalls.

Que és el que ha passat amb totes les àries i amb l'ària que ara darrerament ha entonat Lerroux.

Més que el discurs—o l'ària—en si, ens interessen els comentaris. Els comentaris dels altres polítics, dels altres tenors, són una cosa molt divertida.

Lerroux parla, després d'haver preparat molt el seu parlament; després d'haver creat entorn del seu discurs una atmosfera propícia. La Cambra escolta, vibra, s'emociona, s'entusiasma.

Finit el discurs, finida l'ària, esclata una ovació de teatre. Els diputats surten als passadissos a fer comentaris. Ossorio i Gallardo, que feia vint-i-dos anys que no es parlava amb Lerroux, es dirigeix a ell amb els braços oberts, el felicita, li diu que és un gran home.

I els altres diputats s'admiren, canten les excel·lències del discurs, es fan creus del talent de Lerroux. I amics i enemics, quan els periodistes els pregunten, opinen que "ha estat molt bé", que "ha fet un gran servei a la República", etcètera, etc.

Mentrestant, el poble, ple de pasme, calla.

Lluís CAPDEVILA

Botons de foc

El fill de Maura ha dit, al Parlament, que del seu republicanisme no podia dubtar-se'n.

Els obrers, que amb els seus vots portaren la República, segurament no són de la mateixa opinió.

I un tal Fanjul ha dit que "són molts els diputats republicans que estan contra l'Estatut".

Ho creiem: tots aquells que fan pudor de monarquia.

El discurs de Lerroux serví perquè Ossorio i Gallardo, el monàrquic sense rei, anés a felicitar-lo. I això que feia vint-i-dos anys que no es parlaven.

Es allò: la qüestió és sumar adeptes.

Romanones, cacic màxim de Guadalajara, gràcies a qual el rei lladre pogué fugir viu, comentant el discurs de Lerroux, ha dit que "ha sido el discurso del milagro", i que ell creu en "milagros".

N'hi ha un, de "milagro", que, per molt que hi cregui, no el veurà realitzat: la tornada de la monarquia.

A Maura li cou que li diguin monàrquic, i diu que saltarà.

Deu estar empeltat de llagosta. Però hi ha una època que les llagostes intoxiquen.

El senyor Oriol Anguera de Sojo, d'Acció Catalana, creu que a Catalunya ens manquen dos tercis més de la guàrdia civil.

Nosaltres no ho creiem pas, això.

Amb motiu del frustrat atemptat contra Manuel Azaña van fent-se detencions a Barcelona.

Quina pudoreta més sospitosa que fan—aquestes detencions—de pistolisme i sometenisme estil Martínez Anido!

A Albiñana, aquell facinerós organitzador dels "legionarios de España", li han clavat una sanció de cinc mil pessetes i l'han enviat exiliat a les Hurdes.

Es poc. Albiñana mereix molt més. Albiñana mereix un viatget a Bata... amb possibilitats de quedar-s'hi. Però com que es tracta d'un monàrquic, la República no pot tractar-lo amb tanta duresa i desconsideració.

L'última carta

—Em faré separatista, així potser em vindran a buscar.

Armes a l'enemic

Aquesta mena de senyores de la Lliga han tramès un telegrama, a Madrid, demanant que tinguin vot les dones catalanes en el Parlament català. Aquestes senyores haurien de saber que aquest acte de trametre un telegrama a Madrid és propi d'un país colonial, d'una "província", però no d'un país que vol el seu govern propi. Fan l'efecte d'aquells que demanen ajut al senyor mestre. Aquests telegrams també els feia la U. M. N. Les coses es deuen resoldre dintre de Catalunya i entre nosaltres. Posar telegrams a Madrid és desconèixer el valor nacionalista de Prat de la Riba. En Prat no ho hauria fet mai. Verdaguer i Callís, tampoc. Ho fan aquestes senyores dutes pels fils de "Pol" i d'altres que no tenen consciència que enviar telegrams a Madrid, ara, és renunciar a la personalitat de Catalunya.

Un telegrama a Madrid demanant ajut per a una cosa dintre de Catalunya és donar armes al senyor Abilio Calderón i a Miguel Maura perquè diguin: "Si ells amb ells no s'entenen, com els hem de donar l'ordre públic, l'ensenyament, la hisenda?..."

Ara, que, en realitat, ja ho saben, que a la Lliga no li agradava gaire el triomf definitiu de la política catalanista. Si tenim l'Estatut, què farà la Lliga. S'haurà de dissoldre. No diu, en els seus Estatuts, que la seva única finalitat és aconseguir l'autonomia de Catalunya? Doncs, tinguda aquesta, ja no deuen existir... Això és el que volen: viure. I, per tant, no obtenir l'Estatut fins que manessin ells la qual cosa voldria dir que tornaven les dretes...

Són massa lletges i massa velles...

LA TERRA

UN TRIOMF DELS PAGESOS

Dolenta i ben dolenta deu haver estat, per als senyors de l'Institut de Sant Isidre, la setmana passada. Totes les seves falses acusacions contra la nostra pagesia (la pagesia que treballa, s'entén) han estat endebades, i totes les seves provocacions han resultat estèrils davant el sentit de raó i de justícia que mou la classe productora del camp català.

Aquells telegrams tramesos a Madrid demanant auxili per la "invasió" de grups de pagesos que "assaltaven" les propietats—mentides absurdes de mentalitats criminoses—han tingut resposta amb el decret que perllonga el dret del cultivador que hagués presentat demanda de revisió o que la tingués fallada desfavorablement pel Jutjat—, ja que per aquestes contradiccions encara es falla així contra el qui està carregat de raó—, però apel·lada a Madrid, a consignar, mentre no vingui el fall definitiu, la "meitat" del que els seus explotadors li exigien fins ara.

I el "pobre propietari" deu estirar-se els cabells. Dos anys, dues collites, dues muniyides de vaca, a mitja racció. Això és cosa que subleva els panxistes que des de mil diversos llocs de ciutat cantaven el treball... dels altres. Era molt divertit viure amb l'esquena dreta. Estava resolt aquell problema de la videta còmoda i sense mals de cap.

L'any passat, entre el pacte de la Generalitat i les revisions, ho passaren una mica malament; però, senyors!, un altre any no hi ha dret!

¿Què farà el pobret que mercès a uns quants mils duros de terra, vivia com un príncep, a les costelles dels "germans" que ell alliberava concedint-los el permís de treballar com a bèsties amb la condició que li donessin una gran part de ço aconseguit amb les seves suors?

Ara aquests bons catalans, veuen, esverats, com a tot arreu han foragitat aquell fantasma de "benestar al camp de Catalunya" que amb tanta satisfacció treien a relluir en tot moment.

Ni a Madrid, tot enviant-hi lluides comissions, no han pogut donar entenent que el pagès català era un enganyat pels agitadors.

De l'obrer del camp no ha sorgit cap acció violenta. Sabia la raó al seu costat, i això sol bastava per esperar els esdeveniments amb serenitat.

Els pocs que pogueren "convèncer", amb coaccions indignes, per tal que retiressin llur demanda de revisió de contracte, ara deuen estar ben peneditos d'haver-se doblegat a les "paternals" reflexions de l'amo. La vergonya deu ésser per ells molt gran; però els seus germans, els de debè, els de la seva classe, no per això li tanquen els braços. La reivindicació final de la Reforma Agrària serà per a tots. Serà per als herois que han resistit a peu dret l'escomesa desesperada de l'usurer emboscant darrera un contracte, i serà també per aquell que, més dèbil o més necessitat, ha hagut de sucumbir.

Productors del camp! Mireu enlaire, i no vos deixeu acovardir per falses amenaces.

Es un ase disfressat de lleó el que teniu davant. Solament estirant-li la cua, quedarà despullat. Els seus udols prestament esdevindran brams.

Els àngels s'han cansat de llaurar per Sant Isidre.

JOSEP MURGUÍA

Ocells de pas

Malgrat la neurastènia que tots els animals de ploma — més comunament coneguts per pixatinters — patim; malgrat les batusses amb clients poca-soltes i ignorants; malgrat les estones i de vegades els dies precaris que passem de tant en tant, tractant d'allargassar la valor adquisitiva de la pesseta; malgrat tot; el banc és un lloc que ens voldria deixar, perquè en ell es desenrotllen les escenes més còmiques i més grotesques d'aquesta vida: d'aquesta vida còmica i grotesca.

Els que estem darrera un taulell ja sia d'un vetes-i-fils, d'una revenedoria, d'un banc, estem obligats a ésser cortesos, amables i atents, per tal d'enrobar l'anomenada d'"El Capricho", de "La Confianza", del "Crédito Bancario".

Sovint, però, la cortesia, l'amabilitat i l'atenció s'han de deixar de banda davant la mala educació i el despotisme d'alguns clients. Aquests clients són, generalment, gent arribada de fresc de Nova York de Cuba, d'Argentina. Són, senzillament, ocells de pas.

Aquests ocells de pas són una gent estranya que traginen un empatx d'americanisme i de modernisme, el qual, malgrat llurs esforços, no han pogut pair. No s'ha de confondre'ls, però, amb els catalans d'Amèrica, dignes i nobles patriotes que esmercen llurs cabals fent tasca profitosa per la pàtria.

Aquest ocell de pas o l'"americano" — perquè ell diu que és "americano" — arriba amb barret de palla, malgrat ací encara faci fred. Duu una camisa florejada, de mal gust, cridanera, i de banda a banda d'armilla porta una cadena d'or — una mena d'amarra de vaixell — de la qual penja una moneda d'or de vint dòlars.

Se'ns adreça en català. Un català que ell estafà per tal de donar la impressió que els anys passats en terres d'Amèrica li han fet oblidar la seva parla. De tant en tant ens diu: "You speak english? Nosaltres fem el distret i diem: "No cal, en català ja ens entenem bé".

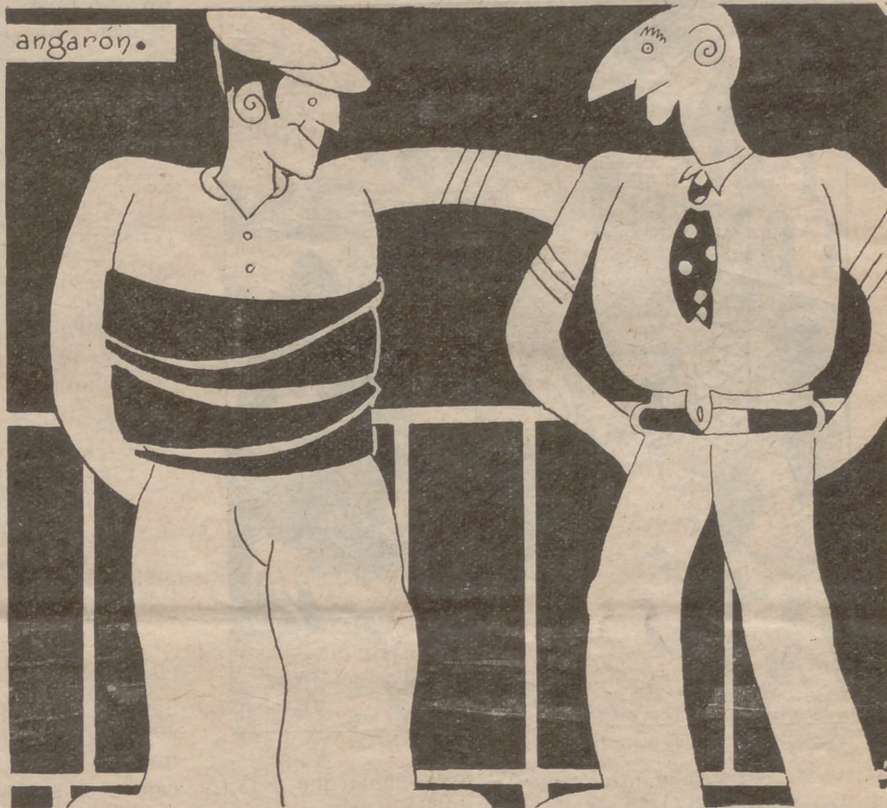
Ell tot seguit es posa a censurar el nostre treball i la nostra organització. Ens diu que a Amèrica ho fan tot millor, que nosaltres som lents en el treball i endarrerits quant als sistemes que emprem. Ens parla de Nova York, dels seus gratacels, de dòlars, i intercala paraules angleses en la seva conversa. Aquestes les pronuncia amb accent força dubtós, i té la barra d'afegir: "Vosaltres que no heu estat a Amèrica, no podeu saber anglès".

Això ens ofèn, i, sense pensar-nos-hi gaire, li diem: "Look here! We were born in New York, you fathead". (Mireu, capgròs! Nosaltres vàrem néixer a Nova York.) L'"americano" es desconcerta, demana perdó i se'n va escorregut. Nosaltres l'acomiadem amb un lleu somriure.

Dintre dos mesos aquest "americano", aquest Creso, aquest ocell de pas, haurà d'emprendre el viatge de tornada a Amèrica, perquè haurà esgotat els pocs diners que ha dut.

Tot ho haurà empenyorat per poder pagar el viatge de tercera. Quan torni, tornarà amb una altra cadena, amb una altra moneda de vint dòlars i seguirà fent el fatxenda i malparlarà de la seva pàtria, puix l'"americano" és un pobre diable que no ha vist — malgrat els seus viatges a Amèrica — el món per un forat.

H. C. SANTEUGINI

—Que hi ha res de nou?

—Sí, home; una novetat; avui no ha estat denunciada la "Soli".

Clixé

Asfalt. Asfalt mullat. Pinzellades grogues, vermelles, blaves sobre l'asfalt.

Rèmor. Persistència de la remor.

La veu d'un venedor de periòdics, una altra, una altra.

Alè d'indiferència. En els tramvies, a les voreres, a les cases, en els cors. Filtració de la indiferència.

I ànimes humanes, milers d'ànimes humanes xopes d'indiferència.

L'avinguda és una cinta que el vent de la inquietud fa voleiar.

Inquietud desmesurada. Vida.

Vida i indiferència.

En el marxapeu de l'escala sense llum, una velleta. Una velleta cega.

La mà d'aquesta velleta. Nervi i pergami. En el clot de la mà una flor d'ametller. Una flor que la velleta ofereix als vianants.

Atenció de la cegueta. Atenció a les petjades que ressonen vora d'ella. Petjades ràpides, gairebé imperceptibles.

Excés de sensibilitat a l'oida de la cegueta. Rialles, renecs. Paraules d'amor, d'odi. Paraules impersonals, perdudes, sense substància. I el timbaleig ininterromput de les petjades.

Classificació de les petjades en la imaginació de la cegueta. Petjades d'espardenya, de sabata, de dona, d'home. Petjades de vell, d'infant. Petjades de commiseració, petjades que s'apropen indiferents, resoltes. Petjades que es relenteixen, que gairebé s'aturen.

Interminable seguici de petjades.

De tant en tant — un segle en la imaginació de la cegueta —, peus que s'aturen. Peus d'infant. Gairebé sempre d'infant. I una moneda, una moneda reemplaçant la flor d'ametller. Flor que s'endú l'infant de la moneda. Una flor amorfa, sense pètals, però olorosa, inapreciable. Flor que

**No deixeu de comprar cada setmana,
"La Campana de Gràcia"**

El cap de la tribu: —Em sembla que perdreu el temps. Ací no hi ha diners...

es filtra en la consciència de l'infant.

Els ulls de la cegueta. La trista bellesa d'uns ulls sense llum. Formació d'una llàgrima en els ulls de la cegueta. Una llàgrima de gratitud. Una llàgrima que com un estel caurà en el clot de la mà de la cegueta, transformada en flor d'ametller.

Seguici interminable de petjades.

La veu d'un, de deu, de vint venedors de periòdics.

Frases escapçades. Zumzejar interminable, persistent

I la mà, la mà de la cegueta — de mils de ceguetes — enlaire, implorant.

Implorant entremig la indiferència.

V. FORCADA OBIOLS

Ossorio i Gallardo ha fet un gran discurs a favor de Catalunya

El senyor Ossorio i Gallardo, en la seva intervenció de dijous passat al Parlament espanyol en discutir-se l'Estatut de Catalunya, diu que l'han fet reaccionar unes paraules del senyor Lerroux, l'altre dia, quan digué que no es podia atribuir al Govern la responsabilitat d'una mesura que algú podria qualificar de separatista.

Recorda que en una ocasió digué que li semblaven exagerats els mots que usen els diputats catalanistes.

Ell creia que es tractava d'un criteri regionalista tractant amb respecte els "fets diferencials" sense fer referència per a res a la unitat nacional.

Opina que en la qüestió catalana cal tenir en compte diverses coses.

La primera, que hi ha diversos milions de ciutadans que no es troben a gust amb l'actual sistema polític. És, doncs, indiscutible que Espanya es troba davant un problema de llibertat.

En segon lloc, cal considerar que el moviment nacionalista no és conegut. Tant debò ho fos, perquè aleshores vindria fàcil solució.

El greu és que aquest problema és purament sentimen-

tal. No l'han descabdellat els comerciants ni els homes de negoci, sinó els lírics i els historiadors, i els catalans han de tenir en compte que existeix en els espanyols un problema sentimental.

La qüestió catalana no es pot ajornar. S'ha de resoldre d'una manera o d'una altra, però s'ha de resoldre de seguida.

Catalunya té quelcom de nena i cal dir-li el què es pensa del problema que planteja, sense escapar a una resposta.

Quines són les solucions?

Suspensió per la força dels anhels catalans, ningú no ho desitja, ni els més rancuniosos adversaris dels catalans, i encara que hi hagués algú que ho desitgés, no faria res, perquè per la força s'agreugen més els problemes, però no es resolen.

Una altra solució és la separació.

Sembla que hi ha separatistes allí i aquí. Sembla que hi ha separatistes, i aquesta és la novetat, aquí.

No obstant, no hi ha per què espantar-se ni d'una ni d'altra actitud. Amb una mica de serenitat es resolen totes les actituds, encara les més diverses.

Les frases de Cambó, en les quals parla de les diferències catalanes envers les altres regions espanyoles, dient que són majors que les que existeixen envers els altres països de situació anàloga. Però, per damunt d'això, hi ha una indubtable unitat espiritual. Així, doncs, es pot descartar el separatisme, i no prenguem massa tràgicament les actituds extremistes ni de la Rambla ni del carrer d'Alcalà.

No hi ha, doncs, més remei que entendre's, i això ho comprenen tant els catalans com la resta dels espanyols.

Recorda que Santos Oliver, un escriptor mallorquí, veia en el problema català una senzilla qüestió de bon govern.

En l'altre extrem hi ha el nacionalisme de Prat de la Riba, que demana que Espanya no governi Catalunya.

(L'orador fa un apart per a pregar al senyor Royo Villanova, que s'asseu a un escó proper, perquè cessi d'estimular-lo en el camí de la crítica.)

(Rialles.)

Diu que ell pensa que la sobirania no és una cosa absoluta, sinó una categoria històrica que ha passat per conceptes diversos.

Diferent era la sobirania feudal de la monarquia absoluta, i el règim democràtic transformà de nou el concepte de la sobirania en els nostres dies recolzant un nou concepte de la sobirania que sembla sigui el del sindicalisme.

Per exemple, els estatuts de funcionaris són, en certa manera, una norma d'aquella sobirania estatal que abans apareixia incòmode enfront d'ell.

Per altra part, la societat internacional i el moviment obrer internacional són normes de les sobiraniaes nacionals.

Per això no s'ha d'anar en tiquis miquis en això de la sobirania.

La sobirania, avui, és principalment, poder de creació.

Es dirigeix als catalans per dir los que si Espanya no la senten com la Pàtria llur sinó com llur Estat, creu que si els catalans viatgessin més per tot Espanya aprendrien també d'estimar la Pàtria espanyola.

Però si els catalans senten l'Estat espanyol com l'Estat llur, creu que ells mateixos han de voler un Estat enter, no dividit, perquè així podria ésser fàcilment atropellat per qualsevol.

Sabent això, quines solucions hi ha? L'Estat federal?

Recorda que quan la subcomissió féu l'avantprojecte de Constitució tothom criticava que el projecte no fos federal, i després, en canvi, s'ataca la Constitució perquè diuen que és Federal.

El cas és que la Constitució no és federal, això cal tenir-ho en compte, per bé que el senyor Maspons digui que la Constitució espanyola no regeix a Catalunya.

Per tant, cal cenyir-se a l'autonomia. En això els catalans han dit que els interessa, més que el nombre de facultats, la intensitat d'aquestes.

Pel que fa referència a la llengua, els catalans tenen

raó sobrera, i segurament no hi haurà ningú a la Cambra que vulgui negar als catalans el seu dret a ella, i tots criticaran durament l'actitud d'aquells funcionaris, d'aquells jutges, que diuen als catalans quan parlen en català "Habla en cristiano!"

No, el dret sagrat a la llengua no és possible negar-lo. (Aplaudiments dels diputats catalans.)

Fa un elogi de la manera com aquest Parlament està tractant la qüestió catalana amb una serenitat i amb un tacte admirables. Per això ell no vol parlar ací de la qüestió de la Hisenda, per a la qual sempre s'ha reconegut amb una incapacitat i amb una ignorància absoluta; però està convençut que en qüestió de comptes tot s'arranjarà, sumant o restant, però s'arranjarà sempre.

Al que fa a la sobirania de les Corts sobre l'Estatut, recorda que ja han dit els senyors Hurtado i Abadal que l'Estatut és considerat com una peça constitucional; no res menys, però tampoc no res més.

En quant a l'òrgan de relació entre la regió autònoma i l'Estat, no existeix al dictamen. Si això subsistís, no quedaria a Catalunya ningú més que el general de la divisió, i això no li sembla adequat.

Es clar que els catalans tenen com a òrgan d'aquesta relació el President de la Generalitat, però els catalans mateixos no podran tolerar que el President de la Generalitat sigui un delegat del govern al qual aquest pugui destituir, i realment això no pot tolerar-se.

Per això cal cercar un altre òrgan de relació.

Els catalans, que són més humoristes del que la gent creu, quan els parlen d'aquest òrgan, criden espantats: Ni el virrei ni el pretor!

No, ni el virrei ni el pretor, sinó que es tracta simplement d'un òrgan de relació.

Recorda a aquest objecte que l'any 1919 els catalans acceptaven un governador general; ja no es parla avui d'un poder tan estret, però sí de quelcom que representi el poder central de l'Estat.

Creu lògic que els catalans jutgin sobre totes aquelles matèries que se'ls concedeix en la legislació, però en allò que caigui fora d'aquesta esfera també és just que hi hagi tribunals d'Espanya i jurisprudència espanyola.

En allò que es refereix a l'ordre públic, tot aconsella d'obrir la mà, i en això tenia raó el senyor Ortega, però també cal tenir en compte l'observació del senyor Maura quan parlava del perill de desconnectar en aquests moments ni desfer la força pública.

En l'ensenyança, jo no sé trobar les distincions de si hi ha o no hi ha una cultura catalana. Ho crec, ja que els catalans ho diuen.

En el que fa a l'idioma, la cultura universitària i de totes les menes. Però creure que un espanyol resident a Catalunya no hi pugui trobar la cultura de l'Estat espanyol, això és impossible. A l'Estat cal deixar-lo complir la seva missió.

Diu que un moviment que observa en el senyor Hurtado el tranquil·litza en aquest punt, i per això passa a un altre.

Afegeix que l'interès de tots els parlamentaris és no fracassar en aquesta qüestió, perquè això representaria presentar com a fracassats els diputats catalans, dels quals Espanya en necessita.

Rectifica al senyor Hurtado el que digué del senyor Maura quan digué que d'aquest no queda res, i els diputats catalans estan aquí.

De Maura queda el millor que pot quedar d'un home: les seves idees, i estic segur que el senyor Hurtado sent una reverència per la figura del senyor Maura encara que l'altre dia no encertés a expressar-ho.

(El senyor Hurtado assenteix.)

Manifesta que el que s'ha de desitjar és no augmentar, amb una actitud d'intransigència, la tensió de l'esperit català en aquests moments.

Que ningú no es cregui enganyat si, aprovat l'Estatut, surten paraules gruixudes del grup de "Nosaltres Sols!" o dels "del tot o res"; el que cal és que això que a Cata-

Clup

Remei

—Si us treuen ja et faré majordona!

lunya constitueix una excepció, no s'estengui a la generalitat dels catalans.

Recorda que Catalunya es pronuncià a favor de la unitat nacional en la guerra de la Independència; Catalunya va prendre després part en les guerres carlistes, i en la mateixa Dictadura els catalans s'equivocaren com la resta dels espanyols, i victorejaren el dictador quan sortí cap a Madrid.

Després, quan el dictador atacà la llengua catalana, foren els espanyols els primers a defensar el dret dels catalans a llur llengua.

Cita textos de llibres del senyor Cambó i del senyor Bofill i Mates en els quals es pensa constantment en Espanya i en els espanyols.

La fórmula — acaba dient el senyor Ossorio — és molt senzilla: ofegar el mal en l'abundància del bé.

(Tota la Cambra aplaudeix durant llarga estona el senyor Ossorio i Gallardo.)

Cartes de fora

CASTELLFULLIT DE LA ROCA

Seguint la tradició, la Germandat celebrà, el dia de Quinquagèsima, la seva festa. Fins l'any passat l'objecte no era altre que ficar a la butxaca del rector unes pessetes que ell cada any anava augmentant d'acord amb la Junta de la Societat, oblidant-se un i altres que es tractava d'una Societat de Socors.

L'any passat, amb molt encert, i si no recordo mal a proposta del soci Faja, s'acordà donar entenent al rector que les despeses de l'ofici que s'aplica als difunts de la Germandat eren exagerades (cinquanta pessetes), que el màxim que se li podia pagar és el que cobren els rectors dels pobles veïns. L'home s'hi conformà i es preferí a fer-ho gratuïtament, si així semblava a la comissió que va proposar-li. Agraïts i no volent que ningú treballi "por amor al arte", es resolgué satisfer-li dotze pessetes, ni més ni menys que el que cobren les germandats de l'encontrada per dit acte religiós.

Aquest any s'ha seguit com l'any passat, si bé aprofitant una modificació introduïda per la Junta, com a mesura per a detenir els ròssecs que d'uns quants anys ve experimentant la Societat, uns quants socis, no donant-se compte encara que el temps ha canviat des de la fundació d'aquesta i que les altes en la mateixa cada any són més minvades, s'avingueren a fi de fer fracassar el ball de di-

lluns a favor de la Germandat, els ingressos del qual havien de servir per a nodrir la caixa.

Havíem vist com "La Florida" trencava el bell costum de deixar per la Societat les festes de Pentecosta, però s'allegà que aquella era una societat recreativa i que alguns de llurs socis no podien anar al ball, ja que per a ballar en el de la Germandat, encara que gratuït, era necessari ésser-ne soci.

Aquesta desatenció per part de "La Florida" no tingué altre efecte que crear-se un ambient d'hostilitat més accentuat contra la mateixa per part dels que venien sabotejant-la sense el més petit motiu. I aquests que la sabotejaven llavors són els mateixos que enguany defensaven l'empresa València Collellmir, sense reparar que anant contra la Junta anaven contra la Germandat.

En resum: en comptes d'ingressos com es proposava, foren despeses i uns quants insults per no haver sabut interpretar el pensament d'En Collellmir, que junt amb el seu soci procuraren portar-lo ben amagat.

Encara, en la reunió general que es convocà i que hom es creia que seria per tractar d'aplicar el Reglament a qui va fer-se'n tan mereixedor, va ésser aprofitada per a dirigir quatre insults a En Serra pel representant del rector: En Nanjo. Aquest home incapaç de treballar, se'l fan passar els burgesos d'aquest poble, a fi que no els resulti tan carregós mantenir-lo. Acomiadat de la fàbrica Vella, per massa treballador (?), passà a can Gasana, qui no va tardar a remetre'l a En Gridó, on seguirà uns dies més abans de tornar a començar la mateixa ruta.

Heu de acostumar-vos, Nanjo, a reconèixer que els vertaders obrers, gràcies a l'esperit sincer d'En Serra han obtingut millores que haurien tardat anys a fruir-les, i, sobretot, no vulgueu servir de penell als que senten la propera reapertura de les societats clausurades per la dictadura, de la que foren entusiastes col·laboradors.

C.

BEGUES

LA IGNORANCIA FA ESTRALLS

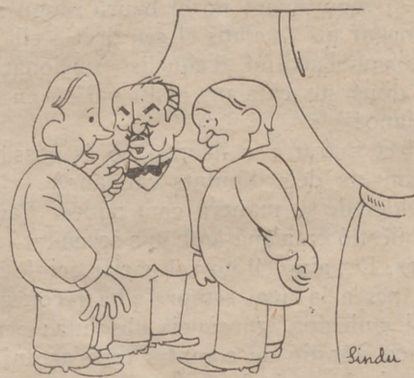
Diuenge passat va celebrar-se a Begues un míting a base d'oradors esquerrans, entre els que figurava el diputat a Corts En Joan Ventosa i Roig.

¿De què es tractava al míting? Doncs, senzillament: un repartiment d'Utilitats de 14.000 pessetes, fet a manera capriciosa i incorrecta, ja que els pobres han estat augmentats en més de cinc mil pessetes i, en canvi, els propietaris han estat rebaixats en més de dues mil, va donar lloc a la confecció d'una protesta que, a fi que tothom pogués fer-se càrrec de la importància que tenia, va fer-se el míting alludit.

Prèviament posat a coneixement de les autoritats locals, va resoldre el batlle, del qual hem parlat tantes vegades, suspendre'l, excusant-se en què el senyor governador així li ho havia ordenat.

No cal dir l'efecte que causà la suspensió; urgentment va comunicar-se el fet al senyor Ventosa, qui manifestà que faria tot lo humanament possible perquè les injustes ordres fossin anul·lades.

I va aconseguir-ho. Com? Anant a trobar el governador per a veure a què obeeia que ell no deixés fer el que la República autoritza. Contestà el governador que sabia per menció del batlle de Begues que uns exaltats, uns caps ca-

L'Estatut

—No serà tan difícil com ens creiem; aquest part.

lents havien decidit fer un míting, pel qual creia ell que els ànims estaven molt excitats i que preveia un desordre públic; però vista la informació que ara se li feia una ridícula passió i que, per tant, autoritzava al senyor Ventosa per fer el que creies convenient.

No cal dir, doncs, que el míting va celebrar-se i que part d'ell va anar dedicat a aquest home que tant abusa de la bondat del poble.

I ara preguntem nosaltres: ¿Hem protestat mai quan ells han fet mítings revisionistes? ¿Hem aixecat mai la veu quan han donat conferències al seu estatge social?

No tenim encara aquella passió que ells tenen pels contraris d'ideals. Respectem totes les idees sempre que aquestes no siguin, com són ara, en perjudici de la immensa majoria begatana.

Els interessos llurs que els portin com més bé els sembli dintre de casa seva, però no a la nostra. Perquè ells volen tenir autoritat a tot arreu i allà on sigui.

Atropellats d'aquesta manera, mai. Pobres en som, però tenim dignitat. Tampoc no som uns savis, però no hem demostrat encara tenir la ignorància que ells tenen.

Per tant, no és desafiament, però sí una advertència per aquell batlle que perquè té una vara d'autoritat, que per dret no li pertoca, pugui fer o desfer el que li doni la gana.

Tampoc no és venjança el que ha fet publicar aquest article, perquè amb l'explicat pot veure's clarament qui va obtenir millor victòria.

Una altra advertència ens permetem adreçar al capdavanter de l'Ajuntament de Begues, i és que no abusi de l'autoritat que gaudeix; que procuri que la seva vara sol·lectiva quan la llei sigui trepitjada (com ell fa); que es faci càrrec de la fi que han tingut tots els dictadors que com ell volen imposar-se a la voluntat del poble, que és sagrada, i, per últim, que no hagi de fer papers tan ridículs com el que hagué de fer quan li consultà el cas el senyor Ventosa.

Tampoc serà de més que arreu sàpiguen la celebració d'un concert del Chor Infantil de Badalona, que va donar a l'Ajuntament, havent de fer-ho amb les portes tancades i sense representant de cap mena. Així també el que féu al Teatre Goula, patrocinat pels cacics, en el qual cantaren un himne de lloança al venerable Macià, que no fou aplaudit ni tan sols escoltat, donant amb tot el ressenyat validesa a ço esmentat al començament, o sigui, que la ignorància fa fer els estralls.